

[Indenrigs- og boligministeren.]

lige kreditforenings- og hypotekforeningsdirektører. Ved denne lejlighed fik vi brug for en diskussion om spørgsmålet om lånegrænserne, og jeg deler principielt den opfattelse, som det ærede medlem hævder, når han siger, at foreningernes forsigtighed er overdreven. Foreningerne grunder jo deres politik på begrebet afkastningsevne og mindre på værdien i handel og vandel, men det fremgik dog alligevel af forhandlingerne, at det ikke kunne siges, at afkastningsevnen var det eneste kriterium, foreningerne anlagde. Vi havde bl. a. lejlighed til at strejfe det i forbindelse med et spørgsmål fra mig om, hvorledes man i det sociale byggeri, som ikke forudsættes at have nogen afkastningsevne, kan sætte lånet efter afkastningsevnen; det fremgik af det svar, jeg fik, at der også var andre kriterier, man så også noget på værdien i handel og vandel og på andre forhold.

Jeg vil gerne om selve spørgsmålet endvidere sige, at vi har jo nu gennemført den bestemmelse, at den mangel i finansieringen, som måtte opstå ved, at de almindelige offentlige prioriteter ikke går op til i alt fald 40 pct. af anskaffelsesværdien, dækker staten igennem et statslån, og dette forrentes overfor staten med en højere rente end den, der almindeligvis gælder for statslån. Jeg har modtaget råd i denne sag fra det politiske udvalg, og udvalget har, som man vel kunne vente, stillet sig på det standpunkt, at der ikke måtte være nogen tilskyndelse i den voldsomme forskellighed mellem renten for de foranstående prioriteter og det normale statslån til, at lånerne søgte at få så lave foranstående prioriteter som muligt.

Det er muligt, at vi senere kommer til at vende tilbage til hele det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard rejser, men jeg vil gerne til slut sige om det, at således som den byggepolitiske situation ligger i dette øjeblik, tror jeg, det ville være betænkeligt yderligere at forøge de offentlige byrder på byggeriet. Det er efter min mening ikke nødvendigt ad den vej i øjeblikket at sætte stærkere bremses ind. Antallet af projekter, som indsendes til boligministeriet, altså omfattende det fremtidige byggeri, er i så stærk tilbagegang, at jeg på dette tidspunkt ikke mener, det er nødvendigt at foretage andre foranstaltninger til begrænsning af byggeriet end dem, der allerede er foretaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den følgende sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om leje.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 7577; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3916).

Formanden: Sammen med denne sag foretages de under punkterne 5 og 6 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i byggestøttelovgivningen m. m.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 7701; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3916)

og

Første behandling af forslag til lov om ændring i folkeforsikringsloven, forsåvidt angår aldersrentemodtagerboliger.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 7567; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3932).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Ingvar Dahl: Jeg skal tillade mig overfor det høje ting på mit partis vegne at fremsætte nogle bemærkninger til de her i tinget den 25. ds. af den højtærede indenrigs- og boligminister fremsatte forslag, som nu undergives første behandling.

Hvad angår forslaget til lov om leje, så gennemgik den højtærede minister i sin forelæggelsestale de forhandlinger, der ligger forud for fremsættelsen af lovforslaget, og omtalte samtidig en del af de vanskeligheder, der nu gennem en årrække har forhindret, at det af dette høje ting nedsatte udvalg har kunnet nå frem til enighed. Jeg skal i den anledning tillade mig at fremsætte følgende:

Når disse gennem årene mange og lange forhandlinger endelig er resulteret i et forlig, har dette naturligvis kun kunnet ske derved, at de afvigende opfattelser er blevet bøjet mod hinanden, hvilket igen er udtryk for, at dette lovforslag ikke vil blive modtaget med begejstring, hverken af ejere eller af lejere — det er de to parter, som lovforslagets rettigheder omfatter. I alle de forhandlinger, der hidtil har været ført, har det ikke været vanskeligt at opnå enighed om, at opsigelsesforbudet må bevares, indtil en tilstrækkelig stor boligreserve gør det muligt at ophæve det. Men med de nuværende vanskeligheder for boligbyggeriet har alle erkendt, at en sådan boligreserve ikke vil kunne fremskaffes indenfor det åremål, som er fastsat, inden en revision af loven skal finde sted.